

Arrest

nr. 79 852 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker X en zijn advocaat J. TIELEMAN, advocaat die ook verschijnt voor verzoekers X, X, X, X X, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.R., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 juni 1977 in Pobedinskoje (Tsjetsjenië).

Op 27 oktober 1996 huwde u traditioneel met D. M. (...) (O.VX) en in januari 2004 liet u uw huwelijk registreren.

Op 26 augustus 2003 vielen medewerkers van het regionale directoraat voor de bestrijding van georganiseerde misdaad (RUBOP) bij u thuis binnen.

Bij deze inval werd u neergeschoten en gearresteerd omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en omdat u hulp had geboden aan het verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. U werd eerst vastgehouden bij de dienst RUBOP in Grozny. Begin oktober 2003 werd u overgeplaatst naar de centrale gevangenis (SIZO) in Grozny.

Op 30 december 2003 werd u door het Hooggerechtshof in Grozny veroordeeld op basis van paragraaf 208, zijnde deelname aan illegale gewapende groeperingen, en paragraaf 222, zijnde illegaal wapenbezit, en kreeg u zeven en half jaar gevangenisstraf.

Na uw veroordeling werd u rond 7 januari 2004 overgeplaatst naar de voorhechtenis in Tsjernokozovo (SIZO2), waar u twee tot drie weken werd gedetineerd en waar u ook uw huwelijk liet registreren. Nadien werd u overgeplaatst naar Arkhangelsk, district Plitsetskiy, dorp Skarlachta, in de gevangenis 'KIK 22'. In die regio werd u respectievelijk overgeplaatst naar Kariasjma, gevangenis 'IK 5', gevangenis 'JEPKET' in de stad Onega en het laatste jaar bracht u door in een gevangenisziekenhuis omwille van uw tuberculose.

Eind 2004 ging uw advocate in beroep waardoor uw gevangenisstraf met een jaar werd verminderd.

Uw vrouw richtte zich met betrekking tot uw veroordeling tot mensenrechtenactivist I. E. (...).

Hijzelf heeft in verband met uw zaak verschillende beroepen aangetekend.

Ook maakte uw vrouw klachten op gericht aan de toenmalige president van de Tsjetsjeense republiek, Aloe Alchanov, en toenmalig president van de Russische Federatie, Vladimir Poetin. Dit alles leverde echter niets op.

Op 25 februari 2010 kreeg u amnestie van de president en werd u vrijgelaten nadat u uw volledige straf had uitgezeten.

Bij uw vrijlating ging u echter niet naar huis omdat u van uw vrouw vernomen had dat Kadyrovtsi bij u thuis waren geweest, waarbij ze uw vrouw vroegen wanneer u zou vrijkomen en waar u was.

U verbleef bij een kennis in Ingoesjetië.

De Kadyrovtsi kwamen vervolgens een tweede keer naar u thuis in Tsjetsjenië, op zoek naar u.

Via een kennis liet u een Russisch internationaal paspoort aanmaken om te kunnen vluchten. Op 15 mei 2010 keerde u terug naar huis om het aan u uitgereikte internationaal paspoort te halen.

In de nacht van 15 op 16 mei 2010 kwamen Kadyrovtsi naar u thuis en arresteerden u. Ze mishandelden u en u moest hen vertellen wat u deed, met wie u banden heeft en waar u wapens verstopte. Door tussenkomst van uw kennis L. B. (...), hoofdcommandant van een basis in Zakan-Yurt, werd u de volgende dag vrijgelaten. L. (...) gaf u de raad te vluchten. Hij beweerde dat ze u niet met rust zouden laten.

Uw vrouw vertrok vanuit Tsjetsjenië met de kinderen op 21 mei 2010, uzelf vertrok op 28 of 29 mei 2010.

U kwam aan in Polen op 6 of 7 juni 2010, waar u en uw vrouw asiel aanvroegen. In Polen kreeg u dreigtelefoons van medewerkers van Kadyrov. Ze zeiden u dat ze tot in Polen zouden komen om u te treffen.

Op 21 december 2010 vertrok u vanuit Polen naar België. Op 22 december 2010 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.R., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten, omdat u had deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en omdat u hulp had geboden aan het verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat het incident dat de aanleiding tot uw vertrek vormde, daadwerkelijk plaatsvond.

Zo is het weinig waarschijnlijk dat Kadyrovtsi naar u thuis zijn geweest en uw vrouw vroegen of u al dan niet werd vrijgelaten en wanneer u zou vrijkomen (CGVS man, p.16; CGVS vrouw, p. 5), als zouden zij niet over die informatie beschikken. U verklaarde immers van de president zelf amnestie te hebben gekregen, waarop u werd vrijgelaten.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw, kon aangeven wanneer precies deze Kadyrovtsi naar u thuis waren gekomen (CGVS man, p. 16; CGVS vrouw, p. 5).

Voorts wist u zelf niet door welke dienst u op 15 mei 2010 's nachts werd aangehouden en waar precies in Kurchaloy u werd vastgehouden. Dit is temeer opmerkelijk gezien u verklaarde dat u door tussenkomst van uw kennis, B. L. (...), hoofdcommandant van een basis in Zakan-Yurt, werd vrijgelaten en hij bijgevolg wist wie verantwoordelijk was voor uw aanhouding. Bovendien kwam hij u zelf ophalen op de plaats waar u werd vastgehouden (CGVS man, p. 16-18). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Zo werd er aan uw vrouw in maart 2010 en aan u op 14 mei 2010, een dag voor uw aanhouding die de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek, een internationaal paspoort uitgereikt (CGVS vrouw, p. 5; CGVS man, p. 9, 10, 11, 16).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in de Russische Federatie opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw vrouw een internationaal paspoort lieten opstellen om te kunnen vertrekken, gezien Kadyrovtsi kort voor en na uw vrijlating uit de gevangenis op 25 februari 2010 2 naar u thuis kwamen om u te zoeken (CGVS man, p. 9, 11, 16; CGVS vrouw, p. 5). Omwille van uw problemen, die begonnen nadat u op 26 augustus 2003 werd gearresteerd, vervolgens zes en een half jaar gevangenisstraf diende uit te zitten en drie maanden na uw vrijlating opnieuw werd aangehouden (CGVS man, p. 11-18), vreesde u namelijk voor uw vrijheid en uw leven (CGVS man, p. 20).

Het feit dat zowel u als uw vrouw dit internationaal paspoort niet in persoon aanvroeg en afhaalde, maar u het via tussenpersonen en tegen betaling hebt verkregen (CGVS man, p. 8-9; CGVS, vrouw, p. 5), neemt niet weg dat deze paspoorten werden opgesteld met uw originele gegevens en die van uw vrouw, wat niet te verzoenen valt met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten.

Voorts werd een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw vrouw tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en haar eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaarde uw vrouw op 24 november 2010 op DVZ dat ze op 20 juni 2010 in Tsjetsjenië samen met haar kinderen werd meegenomen door Russische militairen. Op 21 juni 2010 zou haar oom haar vrijlating hebben geregeld (DVZ, terugnameverzoek vrouw, vraag 18 en 'andere nuttige informatie').

Op 1 augustus 2011 heeft zij dit niet gemeld op DVZ toen haar werd gevraagd welke belangrijkste feiten wezen op haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte uw vrouw geen melding van deze aanhouding. Toen haar werd gevraagd of zij ooit werd meegenomen, antwoordde uw vrouw zowaar dat ze nooit werd meegenomen.

Toen ze vervolgens werd geconfronteerd met haar eerdere verklaring op DVZ dat ze samen met haar kinderen werd meegenomen, antwoordde ze dat dit niet zo is en dat haar toestand toen niet normaal was omwille van al de gebeurtenissen (CGVS vrouw, p. 7).

Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom zij aanvankelijk verklaarde dat zij samen met haar kinderen werd meegenomen op 20 juni 2010 en de tegenstrijdigheid blijft bijgevolg onmiskenbaar bestaan.

Bovendien valt deze eerdere verklaring dat uw vrouw op 20 juni 2010 zou zijn meegenomen door militairen niet te rijmen met de datum die ze opgeeft waarop ze Tsjetsjenië heeft verlaten, zijnde 21 mei 2010 (CGVS vrouw, p. 6).

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw vrouw aanvankelijk verklaarde op DVZ dat ze u voor het laatst heeft gezien op 15 juni 2010, toen u juist werd vrijgelaten uit de gevangenis (DVZ, terugnameverzoek vrouw, vraag 11 en 19), hoewel zowel u als uw vrouw op het Commissariaat-

generaal verklaren dat u werd vrijgelaten uit de gevangenis op 25 februari 2010 waarna u naar Ingoesjetië ging, dat u op 15 mei 2010 voor het eerst sinds uw vrijlating naar huis kwam, diezelfde dag werd aangehouden en de volgende dag weer werd vrijgelaten (CGVS man, p. 15-17; CGVS vrouw, p. 3, 5, 7).

Ten slotte zij opgemerkt dat uw vrouw op DVZ verklaarde dat u na uw vrijlating op 16 mei 2010 onmiddellijk vertrok naar Ingoesjetië om u te verbergen (DVZ, vragenlijst vrouw, vraag 3.5), terwijl ze op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat u na uw vrijlating op 16 mei 2010 niet meer naar Ingoesjetië bent gegaan (CGVS vrouw, p. 7).

Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, en uw vrouw haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), mag van u en uw vrouw worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat het feit dat zowel u als uw vrouw bij de indiening van jullie asielaanvraag in België valse identiteitsgegevens opgaven en u zelfs een kopie van een vervalst identiteitsdocument voorlegde (DVZ terugnameverzoek, vraag 1, verklaring DVZ, vraag 1, CGVS, p. 8, DVZ terugnameverzoek vrouw, vraag 1,2,3 en 4 en DVZ verklaring vrouw, vraag 1,2,3 en 4), de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens aantast.

Ten slotte kon u geen tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Zo legde u geen enkel begin van bewijs voor van uw aanhouding en vrijlating op 15 en 16 mei 2010 (CGVS man, p. 16-17).

Daarnaast kon u evenmin een begin van bewijs voorleggen dat aantoonde dat u op 26 augustus 2003 door medewerkers van het RUBOP werd gearresteerd, op 30 december 2003 door het Hooggerechtshof in Grozny werd veroordeeld, dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten respectievelijk in Grozny, Tsjernokozovo en Arkhangelsk, en dat u op 25 februari 2010 werd vrijgelaten (CGVS man, p. 11-15).

U verklaarde dat uw advocate op het einde van 2004 beroep had aangetekend en hierdoor uw gevangenisstraf werd verminderd. Uw advocate zou bovendien bijna alle gerechtsinstanties hebben benaderd (CGVS man, p. 14,19). Ook hiervan legt u geen enkel begin van bewijs voor.

Ten slotte verklaarde u dat uw vrouw zich met betrekking tot uw veroordeling richtte tot mensenrechtenactivist I. E. (...). Hijzelf zou in verband met uw zaak verschillende beroepen hebben aangetekend. Ook maakte uw vrouw klachten op gericht aan de toenmalige president van de Tsjetsjeense republiek, Aloe Alchanov, en toenmalig president van de Russische Federatie, Vladimir Poetin (CGVS man, p. 15, 19).

Noch van de stappen die I. E. (...) zou hebben ondernomen, noch van diegene die uw vrouw zou hebben ondernomen kon u enig begin van bewijs voorleggen.

Door dit manifest gebrek aan bewijzen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uw vrouw legde wel twee foto's voor, één waarop u te zien bent met twee andere personen die dateert van het jaar 1998, en één waarop u te zien bent met uw vrouw en uw vader. Ze toonde ook een gsm-foto van u en haar. Deze foto's tonen echter niet aan dat u in de gevangenis heeft gezeten. Hoe dan ook zouden ze niet kunnen bewijzen op grond van wat u werd veroordeeld en waar en hoe lang u in de gevangenis heeft gezeten.

Wat betreft het vonnis van uw veroordeling, verklaarde u dat u het zelf heeft verbrand bij het verlaten van de gevangenis.

U verklaarde dat er in Rusland een ongeschreven wet bestaat die stelt dat men bij het verlaten van de gevangenis verplicht is alles in brand te steken waar men in de gevangenis over beschikte (CGVS man, p. 13-14).

Het is echter weinig aannemelijk dat u een dergelijk voor u belangrijk document zomaar zou hebben vernield.

U verklaarde daarenboven dat een tweede exemplaar van het vonnis normaal bewaard wordt door uw advocate (CGVS man, p. 13).

Ook uw vrijlatingsbiljet zou u hebben vernield toen u reeds gevlucht was en u zich in Wit-Rusland bevond, omdat u hierdoor problemen had gekregen met de Wit-Russische autoriteiten. Deze problemen raakten opgelost door tussenkomst van een vrouw van wie u er een appartement huurde.

U gooide vervolgens uw vrijlatingsattest weg om andere problemen te voorkomen (CGVS man, p. 14). Ook deze verklaring is weinig overtuigend, gezien het belang dat dit document zou kunnen hebben om uw asielrelaas (bijvoorbeeld in Polen, waar u naartoe reisde) te staven.

In verband met het tweede exemplaar van het vonnis en een bewijs van het beroep dat uw advocate had aangetekend en waardoor u een strafvermindering werd toegekend, verklaarde u dat het moeilijk is

om met uw advocate contact op te nemen zodat u deze documenten zou kunnen bekomen. U hebt haar contactgegevens niet en het zou moeilijk zijn met haar in contact te komen via iemand anders, omdat u enkel uw vader heeft en die is blind en kan amper het huis uit (CGVS man, p. 13-14).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

Zo is het weinig logisch dat u niet zou beschikken over de contactgegevens van uw eigen advocate, met wie u overigens in beroep bent gegaan. Bovendien verklaarde u dat zij na uw zaak een goede naam kreeg en een publiekelijk bekende persoon werd (CGVS man, p. 14). Voorts kunt u niet overtuigen waarom u niet via iemand anders, zoals uw kennissen of uw schoonfamilie, met uw advocate in contact kan komen. Indien u in Tsjetsjenië werkelijk veroordeeld werd en een effectieve gevangenisstraf van zes en een half jaar hebt uitgezeten, maakt het ontbreken van dergelijke documenten dat er niet kan worden nagegaan op welke grond u werd veroordeeld, wanneer, waar en door wie u werd veroordeeld, welke straf u heeft gekregen, of er al dan niet een beroep werd aangetekend met betrekking tot uw veroordeling, en wanneer u bent vrijgekomen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat echte bewijzen van uw gevangenschap op komst zijn naar België. Hierbij zouden bewijzen zijn van beroepen die uw vrouw had aangetekend bij de procureur en haar aanvragen om u over te plaatsen zodat u dichterbij Tsjetsjenië zou worden vastgehouden.

Ook uw vrouw verklaarde dat ze klachten had ingediend bij verschillende instanties en dat de bewijzen daarvan reeds onderweg waren naar België (CGVS man p. 8, 13, 19; CGVS vrouw, p. 4). U stemde ermee in om ze zo mogelijk binnen de 10 dagen (u verblijft immers al vanaf 22 december 2010 in België) aan het Commissariaat-generaal over te maken.

Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden echter zulke documenten nog niet ontvangen.

U stuurde wel een kopie van een convocatie op uw naam op en verklaringen van kennissen. Met betrekking tot de oproepingsbrief moet er echter op gewezen worden dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, aangezien het slechts een kopie betreft. Bovendien moet worden vastgesteld dat de hoofding in de linkerbovenhoek met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie ontbreekt, alsook informatie over de wijze waarop deze convocatie werd afgeleverd. Bovendien bevat deze convocatie geen enkele informatie over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden. Deze elementen doen bijgevolg ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze convocatie.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

De verklaringen van uw kennissen waarin wordt gesteld dat u ernstig gevaar loopt in uw land van herkomst, alsook in Polen, en dat u in de Russische Federatie veroordeeld bent geweest en een gevangenisstraf hebt uitgezeten omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze betreffen immers verklaringen die kunnen gebaseerd zijn op uw verklaringen en niets bewijst dat één van deze personen getuige is geweest van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch heeft u zelf ergens aangegeven dat, wat betreft uw vrees voor vervolging ten opzichte van de Russische Federatie, één van deze personen daar getuige van was.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop 4 zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, de Poolse groene kaart van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon R. (...), de Belgische geboorteakte van uw zoon A.-R. (...),

de schoolattesten van uw kinderen R. (...) en R. (...), uw huwelijksakte, de pensioenverzekeringskaart van uw vrouw en van uw zoon R. (...), de medische verzekeringspolis van uw vrouw en van uw zoon R. (...) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van twee van uw kinderen, de pensioen- en medische verzekering van uw vrouw en uw zoon, en uw asielaanvraag in Polen, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw dossier bevat ook Belgische medische verslagen aangaande uw medische opvolging en operatie aan uw borstkas omwille van letsels die te wijten zijn aan een schotwonde die u in 2003 heeft opgelopen.

Dat u toen een schotwonde heeft opgelopen wordt niet betwist. Deze medische verslagen kunnen echter niet aantonen in welke omstandigheden u deze schotwonde hebt opgelopen.

Daar uw echtgenote, D. M. (...) (O.V. 6.677.797), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, D. M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 3 januari 1980 in Pobedinskoje (Tsjetsjenië).

Op 27 oktober 1996 huwde u traditioneel met D. R. (...) (O.V. 6.677.797) en in januari 2004 liet u uw huwelijk registreren.

Op 26 augustus 2003 werd uw man bij u thuis neergeschoten en gearresteerd, omdat hij had gestreden tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en ook actief is geweest bij het verzet in de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Op 30 december 2003 werd hij veroordeeld en kreeg hij een gevangenisstraf. Eén of twee maanden na zijn veroordeling werd hij van de gevangenis in Tsjernokozovo overgeplaatst naar de gevangenis in Arkhangelsk.

De advocate van uw man tekende beroep aan waardoor uw man een strafvermindering kreeg. Zelf richtte u zich tot mensenrechtenactivist I. E. (...). U diende ook klachten in bij verschillende instanties en schreef naar de toenmalige president van de Tsjetsjeense republiek, Aloe Alchanov, en toenmalig president van de Russische Federatie, Vladimir Poetin.

Op 25 februari 2010 kwam uw man vrij.

Bij zijn vrijlating ging hij echter niet naar huis omdat Kadyrovtsi bij u thuis waren geweest, waarbij ze u vroegen wanneer uw man zou vrijkomen en waar hij was.

Hij verbleef bij een kennis in Ingoesjetië.

De Kadyrovtsi kwamen vervolgens een tweede keer, op zoek naar uw man. Dit keer benaderden ze de bureaus van het dorp.

Op 15 mei 2010 keerde uw man van Ingoesjetië naar huis.

In de nacht van 15 op 16 mei 2010 kwamen Kadyrovtsi naar u thuis en arresteerden uw man. Door tussenkomst van jullie kennis L. B. (...), werd hij de volgende dag vrijgelaten.

Uzelf vertrok vanuit Tsjetsjenië met de kinderen op 21 mei 2010, uw man op 28 of 29 mei 2010.

Vervolgens vroeg u asiel aan in Polen op 25 mei 2010.

Op 30 augustus 2010 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, D. M., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p. 3).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, D. R. (...) (O.V. 6.677.797), de 1 beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een

uitbreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, D. R. (...) (O.V. 6.677.797), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten, omdat u had deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en omdat u hulp had geboden aan het verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat het incident dat de aanleiding tot uw vertrek vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo is het weinig waarschijnlijk dat Kadyrovtsi naar u thuis zijn geweest en uw vrouw vroegen of u al dan niet werd vrijgelaten en wanneer u zou vrijkomen (CGVS man, p.16; CGVS vrouw, p. 5), als zouden zij niet over die informatie beschikken. U verklaarde immers van de president zelf amnestie te hebben gekregen, waarop u werd vrijgelaten. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw, kon aangeven wanneer precies deze Kadyrovtsi naar u thuis waren gekomen (CGVS man, p. 16; CGVS vrouw, p. 5). Voorts wist u zelf niet door welke dienst u op 15 mei 2010 's nachts werd aangehouden en waar precies in Kurchaloy u werd vastgehouden. Dit is temeer opmerkelijk gezien u verklaarde dat u door tussenkomst van uw kennis, B. L. (...), hoofdcommandant van een basis in Zakan-Yurt, werd vrijgelaten en hij bijgevolg wist wie verantwoordelijk was voor uw aanhouding. Bovendien kwam hij u zelf ophalen op de plaats waar u werd vastgehouden (CGVS man, p. 16-18). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst. Zo werd er aan uw vrouw in maart 2010 en aan u op 14 mei 2010, een dag voor uw aanhouding die de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek, een internationaal paspoort uitgereikt (CGVS vrouw, p. 5; CGVS man, p. 9, 10, 11, 16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in de Russische Federatie opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw vrouw een internationaal paspoort lieten opstellen om te kunnen vertrekken, gezien Kadyrovtsi kort voor en na uw vrijlating uit de gevangenis op 25 februari 2010 naar u thuis kwamen om u te zoeken (CGVS man, p. 9, 11, 16; CGVS vrouw, p. 5). Omwille van uw problemen, die begonnen nadat u op 26 augustus 2003 werd gearresteerd, vervolgens zes en een half jaar gevangenisstraf diende uit te zitten en drie maanden na uw vrijlating opnieuw werd aangehouden (CGVS man, p. 11-18), vreesde u namelijk voor uw vrijheid en uw leven (CGVS man, p. 20). Het feit dat zowel u als uw vrouw dit internationaal paspoort niet in persoon aanvroeg en afhaalde, maar u het via tussenpersonen en tegen betaling hebt verkregen (CGVS man, p. 8-9; CGVS, vrouw, p. 5), neemt niet weg dat deze paspoorten werden opgesteld met uw originele gegevens en die van uw vrouw, wat niet te verzoenen valt met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten.

Voorts werd een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw vrouw tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en haar eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde uw vrouw op 24 november 2010 op DVZ dat ze op 20

juni 2010 in Tsjetsjenië samen met haar kinderen werd meegenomen door Russische militairen. Op 21 juni 2010 zou haar oom haar vrijlating hebben geregeld (DVZ, terugnameverzoek vrouw, vraag 18 en 'andere nuttige informatie'). Op 1 augustus 2011 heeft zij dit niet gemeld op DVZ toen haar werd gevraagd welke belangrijkste feiten wezen op haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte uw vrouw geen melding van deze aanhouding. Toen haar werd gevraagd of zij ooit werd meegenomen, antwoordde uw vrouw zowaar dat ze nooit werd meegenomen. Toen ze vervolgens werd geconfronteerd met haar eerdere verklaring op DVZ dat ze samen met haar kinderen werd meegenomen, antwoordde ze dat dit niet zo is en dat haar toestand toen niet normaal was omwille van al de gebeurtenissen (CGVS vrouw, p. 7). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg waarom zij aanvankelijk verklaarde dat zij samen met haar kinderen werd meegenomen op 20 juni 2010 en de tegenstrijdigheid blijft bijgevolg onmiskenbaar bestaan. Bovendien valt deze eerdere verklaring dat uw vrouw op 20 juni 2010 zou zijn meegenomen door militairen niet te rijmen met de datum die ze opgeeft waarop ze Tsjetsjenië heeft verlaten, zijnde 21 mei 2010 (CGVS vrouw, p. 6). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw vrouw aanvankelijk verklaarde op DVZ dat ze u voor het laatst heeft gezien op 15 juni 2010, toen u juist werd vrijgelaten uit de gevangenis (DVZ, terugnameverzoek vrouw, vraag 11 en 19), hoewel zowel u als uw vrouw op het Commissariaat-generaal verklaren dat u werd vrijgelaten uit de gevangenis op 25 februari 2010 waarna u naar Ingoesjetië ging, dat u op 15 mei 2010 voor het eerst sinds uw vrijlating naar huis kwam, diezelfde dag werd aangehouden en de volgende dag weer werd vrijgelaten (CGVS man, p. 15-17; CGVS vrouw, p. 3, 5, 7). Ten slotte zij opgemerkt dat uw vrouw op DVZ verklaarde dat u na uw vrijlating op 16 mei 2010 onmiddellijk vertrok naar Ingoesjetië om u te verbergen (DVZ, vragenlijst vrouw, vraag 3.5), terwijl ze op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat u na uw vrijlating op 16 mei 2010 niet meer naar Ingoesjetië bent gegaan (CGVS vrouw, p. 7).

Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, en uw vrouw haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), mag van u en uw vrouw worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat het feit dat zowel u als uw vrouw bij de indiening van jullie asielaanvraag in België valse identiteitsgegevens opgaven en u zelfs een kopie van een vervalst identiteitsdocument voorlegde (DVZ terugnameverzoek, vraag 1, verklaring DVZ, vraag 1, CGVS, p. 8, DVZ terugnameverzoek vrouw, vraag 1,2,3 en 4 en DVZ verklaring vrouw, vraag 1,2,3 en 4), de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens aantast.

Ten slotte kon u geen tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo legde u geen enkel begin van bewijs voor van uw aanhouding en vrijlating op 15 en 16 mei 2010 (CGVS man, p. 16-17). Daarnaast kon u evenmin een begin van bewijs voorleggen dat aantoonde dat u op 26 augustus 2003 door medewerkers van het RUBOP werd gearresteerd, op 30 december 2003 door het Hooggerechtshof in Grozny werd veroordeeld, dat u uw gevangenisstraf heeft uitgezeten respectievelijk in Grozny, Tsjernokozovo en Arkhangelsk, en dat u op 25 februari 2010 werd vrijgelaten (CGVS man, p. 11-15). U verklaarde dat uw advocate op het einde van 2004 beroep had aangetekend en hierdoor uw gevangenisstraf werd verminderd. Uw advocate zou bovendien bijna alle gerechtsinstanties hebben benaderd (CGVS man, p. 14,19). Ook hiervan legt u geen enkel begin van bewijs voor. Ten slotte verklaarde u dat uw vrouw zich met betrekking tot uw veroordeling richtte tot mensenrechtenactivist I. E. (...). Hijzelf zou in verband met uw zaak verschillende beroepen hebben aangetekend. Ook maakte uw vrouw klachten op gericht aan de toenmalige president van de Tsjetsjeense republiek, Aloe Alchanov, en toenmalig president van de Russische Federatie, Vladimir Poetin (CGVS man, p. 15, 19). Noch van de stappen die I. E. (...) zou hebben ondernomen, noch van diegene die uw vrouw zou hebben ondernomen kon u enig begin van bewijs voorleggen. Door dit 3 manifest gebrek aan bewijzen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uw vrouw legde wel twee foto's voor, één waarop u te zien bent met twee andere personen die dateert van het jaar 1998, en één waarop u te zien bent met uw vrouw en uw vader. Ze toonde ook een gsm-foto van u en haar. Deze foto's tonen echter niet aan dat u in de gevangenis heeft gezeten. Hoe dan ook zouden ze niet kunnen bewijzen op grond van wat u werd veroordeeld en waar en hoe lang u in de gevangenis heeft gezeten.

Wat betreft het vonnis van uw veroordeling, verklaarde u dat u het zelf heeft verbrand bij het verlaten van de gevangenis. U verklaarde dat er in Rusland een ongeschreven wet bestaat die stelt dat men bij het verlaten van de gevangenis verplicht is alles in brand te steken waar men in de gevangenis over beschikte (CGVS man, p. 13-14). Het is echter weinig aannemelijk dat u een dergelijk voor u belangrijk document zomaar zou hebben vernield. U verklaarde daarenboven dat een tweede

exemplaar van het vonnis normaal bewaard wordt door uw advocate (CGVS man, p. 13). Ook uw vrijlatingsbiljet zou u hebben vernield toen u reeds gevlucht was en u zich in Wit-Rusland bevond, omdat u hierdoor problemen had gekregen met de Wit-Russische autoriteiten. Deze problemen raakten opgelost door tussenkomst van een vrouw van wie u er een appartement huurde. U gooide vervolgens uw vrijlatingsattest weg om andere problemen te voorkomen (CGVS man, p. 14). Ook deze verklaring is weinig overtuigend, gezien het belang dat dit document zou kunnen hebben om uw asielrelaas (bijvoorbeeld in Polen, waar u naartoe reisde) te staven. In verband met het tweede exemplaar van het vonnis en een bewijs van het beroep dat uw advocate had aangetekend en waardoor u een strafvermindering werd toegekend, verklaarde u dat het moeilijk is om met uw advocate contact op te nemen zodat u deze documenten zou kunnen bekomen. U hebt haar contactgegevens niet en het zou moeilijk zijn met haar in contact te komen via iemand anders, omdat u enkel uw vader heeft en die is blind en kan amper het huis uit (CGVS man, p. 13-14). Deze uitleg overtuigt echter niet. Zo is het weinig logisch dat u niet zou beschikken over de contactgegevens van uw eigen advocate, met wie u overigens in beroep bent gegaan. Bovendien verklaarde u dat zij na uw zaak een goede naam kreeg en een publiekelijk bekende persoon werd (CGVS man, p. 14). Voorts kunt u niet overtuigen waarom u niet via iemand anders, zoals uw kennissen of uw schoonfamilie, met uw advocate in contact kan komen. Indien u in Tsjetsjenië werkelijk veroordeeld werd en een effectieve gevangenisstraf van zes en een half jaar hebt uitgezeten, maakt het ontbreken van dergelijke documenten dat er niet kan worden nagegaan op welke grond u werd veroordeeld, wanneer, waar en door wie u werd veroordeeld, welke straf u heeft gekregen, of er al dan niet een beroep werd aangetekend met betrekking tot uw veroordeling, en wanneer u bent vrijgekomen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat echte bewijzen van uw gevangenschap op komst zijn naar België. Hierbij zouden bewijzen zijn van beroepen die uw vrouw had aangetekend bij de procureur en haar aanvragen om u over te plaatsen zodat u dichterbij Tsjetsjenië zou worden vastgehouden. Ook uw vrouw verklaarde dat ze klachten had ingediend bij verschillende instanties en dat de bewijzen daarvan reeds onderweg waren naar België (CGVS man p. 8, 13, 19; CGVS vrouw, p. 4). U stemde ermee in om ze zo mogelijk binnen de 10 dagen (u verblijft immers al vanaf 22 december 2010 in België) aan het Commissariaat-generaal over te maken. Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden echter zulke documenten nog niet ontvangen.

U stuurde wel een kopie van een convocaties op uw naam op en verklaringen van kennissen. Met betrekking tot de oproepingsbrief moet er echter op gewezen worden dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, aangezien het slechts een kopie betreft. Bovendien moet worden vastgesteld dat de hoofding in de linkerbovenhoek met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie ontbreekt, alsook informatie over de wijze waarop deze convocaties werd afgeleverd. Bovendien bevat deze convocaties geen enkele informatie over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden. Deze elementen doen bijgevolg ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze convocaties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehouden.

De verklaringen van uw kennissen waarin wordt gesteld dat u ernstig gevaar loopt in uw land van herkomst, alsook in Polen, en dat u in de Russische Federatie veroordeeld bent geweest en een gevangenisstraf hebt uitgezeten omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze betreffen immers verklaringen die kunnen gebaseerd zijn op uw verklaringen en niets bewijst dat één van deze personen getuige is geweest van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch heeft u zelf ergens aangegeven dat, wat betreft uw vrees voor vervolging ten opzichte van de Russische Federatie, één van deze personen daar getuige van was.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er

voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, de Poolse groene kaart van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon R. (...), de Belgische geboorteakte van uw zoon A.-R. (...), de schoolattesten van uw kinderen R. (...) en R. (...), uw huwelijksakte, de pensioenverzekeringskaart van uw vrouw en van uw zoon R. (...), de medische verzekeringspolis van uw vrouw en van uw zoon R. (...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van twee van uw kinderen, de pensioen- en medische verzekering van uw vrouw en uw zoon, en uw asielaanvraag in Polen, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw dossier bevat ook Belgische medische verslagen aangaande uw medische opvolging en operatie aan uw borstkas omwille van letsels die te wijten zijn aan een schotwonde die u in 2003 heeft opgelopen. Dat u toen een schotwonde heeft opgelopen wordt niet betwist. Deze medische verslagen kunnen echter niet aantonen in welke omstandigheden u deze schotwonde hebt opgelopen.

Daar uw echtgenote, D. M. (...) (O.V. 6.677.797), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 30 november 2011 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze roepen tevens een schending in van de motiveringsverplichting als voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van "de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur".

2.1.1. In hoofddeorde bespreken verzoekers het asiel.

Verzoekers gaan vooreerst in op de objectieve vrees aan de hand van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad.

Ze stellen dat de Raad op basis van de informatie van Cedoca aangaande Tsjetsjenië eerder oordeelde dat er een "hoog niveau van vervolging bestaat voor de bevolking van Tsjetsjenië in het algemeen". Ze verwijzen naar een arrest van de Raad van 2 maart 2011 waarin volgens hen wordt gesteld dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "het noodzakelijk (is) om deze objectieve contextuele gegevens te integreren in de beoordeling van de gegrondheid van de vrees".

Naast de algemene situatie in Tsjetsjenië en het feit dat ze behoren tot een risicogroep, zijn verzoekers van mening dat eveneens de vroegere vervolging van verzoeker in aanmerking moet worden genomen. Verzoekers verwijzen naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en naar een arrest van de Raad van 2 december 2010.

Vervolgens passen verzoekers bovenstaande wetgeving en rechtspraak toe op de huidige asielaanvraag.

Vooreerst laten ze gelden dat de vervolgingen en folteringen waarvan verzoeker het slachtoffer werd, passen "in het huidige beleid waarin opposanten en familieleden van rebellen opposanten worden geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood". Ze verwijzen naar een rapport van 4 juni 2010 van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa, waaruit volgens hen blijkt dat de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus "het meest onrustwekkend is in de hele regio van de Raad van Europa". Verzoekers lichten vervolgens enkele paragrafen uit het rapport van Cedoca en besluiten dat (zie het verzoekschrift, p. 8) hierin "erg onrustwekkende elementen" terug te vinden zijn

aangaande een *“systematische en willekeurige vervolging van burgers”* en dat er een stijging vast te stellen is van het aantal verdwijningen in Tsjetsjenië.

Verzoekers stellen tevens te behoren tot een groep die specifiek gevisieerd wordt door het repressieve bewind; ze maken deel uit van de *“groep van personen die gevochten hebben voor de rebellen en hun familieleden”*. Hierna verwijzen ze opnieuw naar het rapport van de Parlementaire Assemblee en naar het rapport van Cedoca. Ze voegen hier aan toe dat personen die hebben genoten van een amnestieregel een *“verhoogd risico op vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten”* lopen. Voorts verwijzen ze naar informatie van UNHCR.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker deelnam aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en het verzet hielp tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog; hij werd in augustus 2003 gearresteerd, in december 2003 veroordeeld en in februari 2010 kreeg hij amnestie; vervolgens stellen verzoekers dat hij op 15 mei opnieuw werd gearresteerd, maar dat hij kon vrijkomen en vervolgens het land ontvluchtte.

Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissingen niet betwisten dat verzoeker heeft deelgenomen aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en dat hij de rebellen heeft geholpen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog; aldus ontkennen de bestreden beslissingen volgens verzoekers niet dat ze behoren tot een *“specifiek kwetsbare groep”*.

Aangaande de vroegere vervolging van verzoeker, leggen verzoekers *“stukken toe die aantonen dat verzoeker in het verleden reeds zes jaar en half heeft vastgezeten”* (zie het verzoekschrift, p. 12): een kopie van het gratieverzoek van 4 februari 2006 van verzoekster D. M. gericht aan de president van de Russische Federatie, een kopie van het gratieverzoek gericht aan de president van de Tsjetsjeense Republiek, een antwoord van 6 mei 2006 van het departement gratieverzoeken van de Russische Federatie, en een brief van 10 juni 2008 van de directeur van de school van verzoeker, gericht aan het Hooggerechtshof van de Russische Federatie. Ze wijzen er op dat ze een convocatie neerlegden, alsook getuigenissen van kennissen.

Aangaande het medisch attest dat werd voorgelegd, menen verzoekers dat dit een *“belangrijke aanwijzing (is) van de waarachtigheid van zijn verklaringen”*.

Waar verzoekers ten last worden gelegd dat ze geen bewijsstukken voorleggen betreffende de veroordeling en detentie van verzoeker, verklaren ze dat ze moeilijk contact hebben met hun land van herkomst.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen onterecht voorhouden dat de gebeurtenissen van 15 op 16 mei de kern uitmaken van het asielrelaas van verzoeker; ze wijzen er op dat de kern van het relaas de vroegere activiteiten van verzoeker zijn als strijder en als sympathisant van het verzet, alsook vooral zijn jarenlange detentie. Verzoekers besluiten dat verzoeker reeds vroeger vervolgd werd en dat dit een ernstige aanwijzing is voor een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging.

Ten tweede gaan verzoekers in op het *“onderzoek van geloofwaardigheid van verzoekers”*.

Ze stellen dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op een geloofwaardigheidsonderzoek om zo de *“overvloedige objectieve elementen in het dossier terzijde te schuiven”* (zie het verzoekschrift, p. 14). Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de toepasselijke regelgeving en naar rechtspraak van 2 maart 2011. Verzoekers wijzen tevens op de bewijsregels van het Vluchtelingenverdrag en brengen zowel het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* als de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR in herinnering.

Verzoekers benadrukken dat de bewijslast van de asielzoeker genuanceerd moet worden, rekening houdend met de traumatische gebeurtenissen waardoor hij niet altijd vrijuit zal durven spreken en zich bovendien niet alles meer zal kunnen herinneren. Ook wat betreft de ondersteunende bewijzen halen verzoekers een paragraaf aan uit de nota van UNHCR waarin staat dat er van asielzoekers niet verwacht mag worden dat ze alle nodige bewijzen kunnen voorleggen, gezien de bijzondere situatie waarin ze zich bevinden. Nog volgens de nota menen verzoekers dat de commissaris-generaal bij het beoordelen van het relaas de volgende elementen in aanmerking moet nemen: de redelijkheid van de feiten, de samenhang van het relaas, de bevestigende bewijsstukken ter ondersteuning van het relaas, de overeenstemming met algemeen geweten feiten en de objectieve situatie van het land van herkomst. Verzoekers verwijzen vervolgens naar de woorden van de Immigration and Refugee Board of Canada en stellen dat hun verklaringen geëvalueerd moeten worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van Tsjetsjenië.

Verzoekers menen dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, aangezien hun asielrelaas coherent is in de context van hun land van herkomst. Hiervoor wijzen zij opnieuw naar het handboek en de nota van UNHCR en stellen zij dat UNHCR er de nadruk op legt dat men een asielzoeker niet kan vragen om het onmogelijke te bewijzen en dat de bewijslast gedeeld wordt. Ook maken verzoekers melding van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoekers passen bovenvermelde rechtspraak en regelgeving vervolgens toe op hun asielaanvraag. Ze stellen dat hun relaas erg illustratief is binnen de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, waaruit

men volgens verzoekers de geloofwaardigheid van de verklaringen kan afleiden. Vervolgens wijzen ze op de stukken die zij al hebben voorgelegd en op de nieuwe stukken die ze neerleggen.

Ze besluiten hieruit dat ze hebben voldaan aan hun bewijslast en zijn van mening dat -hoewel het voor hen onmogelijk is om sluitende bewijzen voor te leggen van al hun verklaringen- de stukken een belangrijke aanwijzing zijn van de waarachtigheid van hun asielrelaas.

Verzoekers herhalen dat verzoeker in het verleden al werd vervolgd, dat ze behoren tot een risicogroep en dat ze het voordeel van de twijfel moeten kunnen genieten.

Op het motief van de commissaris-generaal dat het aangaande de gebeurtenissen van 15 op 16 mei 2010 onwaarschijnlijk is dat de Kadyrovtsi naar verzoekers huis kwamen om te weten wanneer verzoeker werd vrijgelaten omdat ze dit zelf dienden te weten daar de president verzoeker gratie had verleend, antwoordden ze dat het conflict in Tsjetsjenië sterk "getsjetsjeniseerd" is en verwijzen hiervoor naar het rapport van Cedoca dat toegevoegd is aan het administratief dossier.

Zij verklaren dat het niet verrassend is dat de Tsjetsjeense ordediensten niet op de hoogte waren van de datum van de vrijlating van verzoeker, aangezien hij amnestie kreeg van de president van de Russische Federatie, een instantie waarover ze geen controle hebben; dit blijkt volgens hen ook uit het feit dat een gevangene die vrijkomt, zich dient te registreren of zich dient aan te melden bij de wijkagent.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat het tevens onaannemelijk is dat verzoekers de exacte data niet kenden van de bezoeken van de Kadyrovtsi tijdens verzoekers gevangenschap, laten verzoekers gelden dat verzoekster deze bezoeken wel gesitueerd heeft in de tijd, maar dat haar tijdens het verhoor geen exacte datum werd gevraagd; bovendien kan men volgens verzoekers niet verwachten dat men van alle gebeurtenissen de exacte data onthoudt.

Betreffende het feit dat verzoeker niet wist door welke dienst hij van 15 op 16 mei werd aangehouden en waar hij precies in Kurchaloy werd vastgehouden, laten verzoekers gelden dat Tsjetsjenen geen onderscheid maken tussen de verschillende diensten omdat de opdelingen "*erg ingewikkeld en moeilijk te begrijpen*" zijn. Verzoekers verwijzen hiervoor naar het antwoorddocument van Cedoca van 22 april 2010.

Wat betreft de exacte plaats in Kurchaloy waar verzoeker werd vastgehouden, verklaren ze dat er een zak over zijn hoofd werd getrokken toen hij werd meegenomen. Bovendien laten ze gelden dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker de vraag fout begreep; hij dacht te moeten uitleggen van waaruit hij werd meegenomen en nadien werd hem niet opnieuw gevraagd naar de exacte plaats waar hij werd vastgehouden.

Zij voegen hieraan toe dat verzoeker op het kantoor van zijn advocaat in België de plaats van vasthouding wel kon beschrijven.

Met betrekking tot de paspoorten van verzoekers stelt de commissaris-generaal dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, wordt voorgelegd aan de FSB; hoewel verzoekers via een tussenpersoon en tegen betaling de paspoorten verkregen, meent de commissaris-generaal dat gezien de originele gegevens van verzoekers werden gebruikt, in acht genomen de omstandigheden de FSB aldus de uitreiking van de paspoorten zou hebben moeten verhinderen.

Verzoekers benadrukken dat ze de paspoorten via een tussenpersoon en tegen betaling verkregen en dat deze tussenpersoon er ook voor zorgde dat de informatie van verzoekers niet zomaar werd vrijgegeven; ze menen dan ook met de nodige voorzichtigheid te hebben gehandeld.

Dat een persoon met invloed en geld de nodige documenten kan bekomen en bepaalde controles kan omzeilen is volgens verzoekers absoluut niet ongeloofwaardig aangezien het land bekend staat "*om zijn corrupte regime, waar eenieder die de corruptie aan de kaak wil stellen vervolgd wordt*" (zie het verzoekschrift, p. 23) en waar documenten bekomen kunnen worden door invloed en geld; dat de tussenpersoon de documenten heeft bekomen zonder verzoekers aanwezigheid en met geheimhouding achten zij zeker niet ongeloofwaardig.

In het geval men toch van mening zou zijn dat deze informatie zeker en vast aan de FSB zou worden doorgegeven, wijzen verzoekers opnieuw op de "tsjetsjenisering" van het conflict en het Cedoca-rapport van 16 juli 2009.

Verzoekers benadrukken tevens dat verzoeker amnestie kreeg van president Poetin, wat in principe dient in te houden dat er geen verdere vervolgdaden worden gesteld tegen hem. Ze leggen uit dat Tsjetsjenen die amnestie kregen, enkel vervolgd worden door de Tsjetsjeense ordediensten. Ze verwijzen naar het Cedoca-rapport van 20 juni 2011 waaruit volgens hen blijkt dat de federale ordediensten de controle van personen die amnestie kregen, overlaten aan de Tsjetsjeense autoriteiten zodat de federale ordediensten dus niet tussenkomen wanneer deze personen vervolgd worden door de Tsjetsjeense autoriteiten.

Verzoekers besluiten dan ook dat het erg onwaarschijnlijk is dat de FSB zich zou mengen in het dossier van verzoeker, waardoor het voor de tussenpersoon dus eenvoudig was om de paspoorten te bekomen.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, leggen verzoekers uit dat ze de mensonwaardige behandelingen in Polen vreesden en dat ze er werden bedreigd.

Betreffende de onmenselijke manier waarop asielzoekers worden behandeld, verwijzen verzoekers naar *"tallose mensenrechtenrapporten"* en rechtspraak van de Raad (zie het verzoekschrift, p. 24).

Verzoekers wijten de tegenstrijdige verklaringen dan ook aan het feit dat verzoekster een poging deed om te verbergen dat ze in Polen had verbleven; door een voorval op 20 juni 2010 te verzinnen, hoopte verzoekster te doen uitschijnen dat ze rechtstreeks via Oekraïne naar België was gekomen en probeerde ze de vingerafdrukken in vraag te stellen. Ook de verklaring van verzoekster dat zij verzoeker voor het laatst zag op 15 juni 2010, was volgens verzoekers ingegeven door haar vrees voor een mogelijke terugwijzing naar Polen.

Verzoekers voeren aan dat dergelijke verkeerde verklaringen inderdaad niet goed te praten zijn, maar dat deze waren ingegeven door de angst te moeten terugkeren naar Polen. Hun hopeloosheid blijkt volgens verzoekers tevens uit het feit dat verzoeker zijn vingers afschaafde om zo een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek onmogelijk te maken. Het gebruik van een valse naam en een vervalste kopie van verzoekers paspoort moet volgens hen ook passen binnen deze context.

Dienaangaande laten verzoekers nog gelden dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het verhoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal -ze verwijzen hiervoor naar een arrest van de Raad dd. 2 april 2010-; volgens hen kunnen deze tegenstrijdigheden hen daarom niet ten laste worden gelegd.

Tot slot leggen verzoekers uit dat ze, zodra de Dublin-procedure was afgelopen, de volledige waarheid hebben verteld en dat ze er alles aan hebben gedaan om de misslagen uit het verleden recht te zetten.

Wat betreft het bewijs van de gevangenisstraf van verzoeker herhalen verzoekers dat het niet eenvoudig is om bijkomende stukken te bekomen uit Tsjetsjenië aangezien verzoeker geen familieleden meer heeft in het land van herkomst buiten zijn oude zieke vader. Ze wijzen opnieuw naar de nieuwe neergelegde stukken en stellen dat ze nog bijkomende documenten zullen overmaken. Volgens verzoekers hebben ze een begin van bewijs gegeven, maar kan van hen niet het onmogelijke worden gevraagd.

Aangaande de convocatie stellen verzoekers dat (zie het verzoekschrift, p. 26-27) de *"twijfelende analyse"* in de bestreden beslissing niet kan volstaan om de echtheid van het document en de verklaringen van verzoeker in vraag te stellen.

Met betrekking tot de getuigenissen van zijn kennissen, meent verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor wel degelijk heeft aangegeven dat zijn burens op de hoogte waren van zijn arrestatie en vasthouding zodat deze verklaringen minstens moeten worden aangenomen als begin van bewijs.

Betreffende het medisch attest herhalen verzoekers dat dit *"wijst op een vroegere vervolging en bijgevolg op de waarachtigheid van verzoekers verklaringen"*.

Verzoekers besluiten dat ze hun problemen in Tsjetsjenië op een geloofwaardige wijze uiteen hebben gezet. Ze wijzen op de bewijsregels van UNHCR, op de impact van de beslissing van asielinstanties en op de bedoelde documenten van de Raad van de Parlementaire Assemblee.

2.1.2. In ondergeschikte orde bespreken verzoekers de subsidiaire bescherming.

Ze halen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan en verwijzen voor artikel 48/4, §2, b. en c. naar hun uiteenzetting met willekeurig karakter over het heersende geweld in Tsjetsjenië.

Nog betreffende artikel 48/4, §2, b. en c. van de vreemdelingenwet, onderzoekt de bestreden beslissing volgens verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 29) *"de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie niet"* en is de bestreden beslissing *"identiek aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en zwijgt in alle talen over de jonge kinderen"*.

Ze menen dat de commissaris-generaal het belang van het kind moet onderzoeken en verwijzen naar artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en stellen dat het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijk kwetsbare categorie.

Ze verwijzen naar UNHCR dat stelt dat vrouwen en kinderen in Tsjetsjenië tot een kwetsbare groep behoren. Verder laten ze gelden dat de beoordeling van een onmenselijke of vernederende behandeling verschillend is naar gelang het gaat om een volwassene of een kind.

In deze verwijzen verzoekers naar het *"Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie"* dat de Staten oplegt het recht op leven te respecteren, alsook het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Dienaangaande besluiten verzoekers dat de situatie in Tsjetsjenië voor kinderen uitermate gevaarlijk en mensonwaardig is, dat er een gebrek is aan medische en sociale structuren als gevolg van de oorlog, dat veel kinderen er niet naar school gaan en dat de toegang tot medische zorg precair is.

Ze stellen dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico voor elk lid van het gezin bij een terugkeer naar het land van herkomst en onderstrepen dat de devolutieve werking van een beroep bij de Raad deze verplicht is om een *“volledig onderzoek te doen van het reëel risico”*.

Tot slot achten verzoekers artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), geschonden.

2.1.3. Verzoekers vragen in hoofdorde de bestreden beslissingen te hervormen en van de status van vluchteling te erkennen; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal; in meest ondergeschikte orde vragen verzoekers hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, D. M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, D. R., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het noodzakelijk is om objectieve contextuele gegevens te integreren in de beoordeling van de gegrondheid van de vrees; ze laten dienaangaande gelden dat de vervolgingen en folteringen waarvan verzoeker het slachtoffer werd, passen *“in het huidige beleid waarin opposanten en familieleden van rebellen opposanten worden geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood”*. Ze verwijzen tevens naar een arrest van de Raad dd. 2 maart 2011, naar een rapport van 4 juni 2010 van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa en naar het rapport van Cedoca. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen wel degelijk rekening hebben gehouden met de objectieve situatie en context in Tsjetsjenië.

De bestreden beslissingen stellen dienaangaande:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die stelt dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. In casu bleek het asielrelaas van verzoekers aangetast door ongeloofwaardigheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en een gebrek aan bewijs -zie onderstaande vaststellingen-.

De verwijzingen van verzoekers naar rapporten van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa en van Cedoca doen hieraan geen afbreuk.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook de verwijzing naar een arrest van de Raad van 2 maart 2011 is geen dienstig verweer, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Verzoekers zijn van mening dat ze behoren tot een groep die specifiek gevisieerd wordt door het repressieve bewind in hun land; ze stellen dat ze deel uitmaken van de *“groep van personen die gevochten hebben voor de rebellen en hun familieleden”*. Ze voegen hieraan toe dat personen die hebben genoten van een amnestieregel een *“verhoogd risico op vervolging door de Tsjetsjeense aurotiteiten”* lopen. Ze verwijzen dienaangaande naar het rapport van de Parlementaire Assemblee, naar het rapport van Cedoca en naar informatie van UNHCR.

De Raad wijst er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch toe leidt te stelen dat de betrokkene wordt vervolgd.

De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Het asielrelaas van verzoekers werd echter als ongeloofwaardig beoordeeld; er wordt dan ook geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij na zijn vrijlating op 25 februari 2010 nog problemen zou hebben gekend in Tsjetsjenië die aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Opnieuw benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst

werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het argument van verzoekers dat zij behoren tot een “*specifiek kwetsbare groep*” kan de motivering in de bestreden beslissingen aldus niet weerleggen.

Verzoekers laten gelden dat de vroegere vervolging van verzoeker in aanmerking moet worden genomen en verwijzen naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en naar een arrest van de Raad dd. 2 december 2010. Aangaande deze vroegere vervolging, leggen verzoekers “*stukken toe die aantonen dat verzoeker in het verleden reeds zes jaar en half heeft vastgezet*”: een kopie gratieverzoek door verzoekster D. M. aan de president van de Russische Federatie dd. 4 februari 2006; een kopie gratieverzoek door verzoekster D. M. aan de president van de Tsjetsjeense Republiek dd. 4 februari 2006; een antwoord van Departement gratieverzoeken van de Russische Federatie dd. 6 mei 2006; een brief door de directeur van verzoekers school, gericht aan het Hooggerechtshof van de Russische Federatie dd. 10 juni 2008.

Wat de nieuwe stukken betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat dit slechts fotokopieën zijn. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verder kan uit deze stukken niet worden afgeleid om welke reden of hoe lang verzoeker zou zijn opgesloten; zij vormen aldus geen sluitend bewijs van verzoekers verklaringen dat hij zou zijn veroordeeld als oud-strijder van de eerste Tsjetsjeense oorlog en voor het bieden van hulp aan de rebellen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Verzoekers benadrukken tevens dat zij een convocatie neerlegden, evenals verklaringen van kennissen en een medisch attest.

Aangaande de convocatie, antwoordt de Raad dat de bestreden beslissingen terecht opmerken dat het slechts een kopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht. Bovendien stelt de Raad vast dat de hoofding in de linkerbovenhoek met de naam en de gegevens van de uitreikinginstantie ontbreekt, alsook informatie over de wijze waarop deze convocatie werd afgeleverd; deze convocatie bevat evenmin enige informatie over de zaak in het kader waarvan verzoeker zich diende aan te melden.

Wat betreft de verklaringen van de kennissen verzoekers, merkt de Raad op dat dit verklaringen betreffen die gebaseerd kunnen zijn op verzoekers eigen verklaringen; niets bewijst dat één van deze personen getuige is geweest van de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten.

Het medisch attest –dat volgens verzoekers een “*belangrijke aanwijzing (is) van de waarachtigheid van zijn verklaringen*”- vormt evenmin een bewijs van de veroordeling en detentie van verzoekers, aangezien deze medische verslagen niet kunnen aantonen in welke omstandigheden verzoeker de schotwonde heeft opgelopen.

Er kan –gelet op bovenstaande vaststellingen- dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet gezien verzoekers niet kunnen aantonen reeds vervolgd te zijn of reeds ernstige schade te hebben ondergaan.

Verzoekers gaan in op de bewijsregels van het Vluchtelingenverdrag en doen dit aan de hand van “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” en de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van UNHCR, evenals de woorden van de Immigration and Refugee Board of Canada. Ook roepen beroepen verzoekers zich op en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook het citaat van de Immigration and Refugee Board of Canada, waaruit zou blijken dat de verklaringen van asielzoekers geëvalueerd moeten worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van het land van herkomst, betreft slechts de waarde van een aanbeveling.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze in tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt tijdig werd omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad merkt bovendien op dat het voordeel van de twijfel, waarop verzoekers zich beroepen, slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De verklaringen van verzoekers kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling,

maar dit enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Ook het handboek en de nota van UNHCR en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, waar verzoekers naar verwijzen, stellen dat het asielrelaas eerst geloofwaardig moet zijn voordat hen het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Verzoekers slagen er echter niet in hun asielrelaas geloofwaardig te maken. Aangaande het citaat van verzoekers uit een arrest van de Raad dd. 2 maart 2011, benadrukt de Raad nogmaals dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Waar verzoekers besluiten dat hun relaas erg illustratief is binnen de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en dat –hoewel het voor hen onmogelijk is om sluitende bewijzen voor te leggen van al hun verklaringen- de stukken een belangrijke aanwijzing zijn van de waarachtigheid van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers onaannemelijke en vage verklaringen aflegden, dat hun gedrag niet in overeenstemming was met de voorgehouden vrees, dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat de voorgelegde bewijsstukken –zoals hierboven vastgesteld- de waarachtigheid van hun asielrelaas niet kunnen aantonen.

Waar de commissaris-generaal het onwaarschijnlijk acht dat de Kadyrovtsi naar verzoekers thuis kwamen om te weten wanneer verzoeker werd vrijgelaten, antwoordden verzoekers dat het conflict in Tsjetsjenië sterk “getsjetsjeniseerd” is en dat het niet verrassend is dat de Tsjetsjeense ordediensten niet op de hoogte waren van de datum van de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis aangezien hij amnestie kreeg van de president van de Russische Federatie, een instantie waarover ze geen controle hebben. Zij verwijzen hiervoor naar twee rapporten van Cedoca.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij wanneer die stelt dat het onaannemelijk is dat de Kadyrovtsi zich bij verzoekster informeerden over de vrijlatingsdatum van verzoeker; de Kadyrovtsi konden zich voor deze informatie immers tot de bevoegde Russische autoriteiten wenden. Bovendien kan inderdaad worden verwacht dat de Russische autoriteiten de plaatselijke autoriteiten op de hoogte zouden stellen over het ontslag van verzoeker uit de gevangenis na het uitzitten van zijn straf.

Dat het conflict “getsjetsjeniseerd” is en de verwijzingen van verzoekers dienaangaande naar informatie van Cedoca, doen hieraan geen afbreuk.

De commissaris-generaal achtte het tevens onaannemelijk dat verzoekers de exacte data niet kenden van de bezoeken van de Kadyrovtsi tijdens verzoekers gevangenschap. Dienaangaande laten verzoekers gelden dat verzoekster deze bezoeken wel gesitueerd heeft in de tijd, maar dat haar tijdens het gehoor geen exacte datum werd gevraagd; bovendien kan men volgens verzoekers niet verwachten dat men van alle gebeurtenissen de exacte data onthoudt.

De Raad stelt echter vast dat deze uitleg haaks staat op hetgeen vermeld is in het administratief dossier. Uit het verhoorverslag van 12 oktober 2011 blijkt immers dat verzoekster wel degelijk meerdere keren naar de exacte data van de bezoeken van de Kadyrovtsi werd gevraagd en dat zij antwoordde dat zij zich de data niet kon herinneren.

Zo werd eerst gevraagd “*Wanneer juist*” de Kadyrovtsi bij hen thuis langs waren geweest (zie het verhoorverslag van 12 oktober 2011, p. 5). Aangezien verzoekster hier geen antwoord op gaf, werd opnieuw gevraagd “*Wanneer was dat juist?*”; hierop antwoordde verzoekster “*2 maanden voor hij thuis was, de data kan ik niet herinneren*” (zie het voormeld verhoorverslag, p. 5).

De Raad wijst er daarenboven op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren.

Betreffende het feit dat verzoeker niet wist door welke dienst hij van 15 op 16 mei 2010 werd aangehouden en waar hij precies in Kurchaloy werd vastgehouden, laten verzoekers gelden dat Tsjetsjenen geen onderscheid maken tussen de verschillende diensten; ze verwijzen hiervoor naar het antwoorddocument van Cedoca.

Wat betreft de kennis van de exacte plaats in Kurchaloy waar verzoeker werd vastgehouden, wordt aangevoerd dat er een zak over zijn hoofd werd getrokken toen hij werd meegenomen.

Ook wordt aangevoerd dat dat uit het verhoor blijkt dat verzoeker die vraag fout begreep; hij dacht te moeten vertellen van waar hij werd meegenomen en nadien werd hem niet opnieuw meer gevraagd naar de exacte plaats waar hij werd vastgehouden.

De Raad wijst er echter op dat verzoeker op 16 mei 2010 werd vrijgelaten door tussenkomst van zijn kennis, B. L., hoofdcommandant van een basis in Zakan-Yurt; deze laatste kennis wist bijgevolg wie verantwoordelijk was voor verzoekers aanhouding en kwam verzoeker bovendien zelf ophalen op de plaats waar hij werd vastgehouden.

Aangezien deze elementen de kern van het asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich bij B. L. zou geïnformeerd hebben over de ordedienst door wie hij werd

aangehouden en over de plaats waar hij werd vastgehouden; dat verzoeker hieromtrent echter geen informatie konden verschaffen, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De uitleg dat verzoeker de vraag verkeerd begrepen had, wordt niet aanvaard.

Verzoeker werd immers een tweede maal gevraagd: *“Maar waar net werd u vastgehouden?”*, waarop verzoeker antwoordde: *“Ze hebben een zak op mijn hoofd gedaan, me in de auto gedaan en meegenomen. Ik kon niet zien naar waar ze mij namen, en de tweede dag, toen B. L. (...) achter mij kwam, zei hij dat het in Kurchaloy was. Voordien wist ik het niet”*.

De Raad stelt aldus vast dat wel degelijk opnieuw werd gevraagd naar de exacte plaats van zijn vasthouding, maar dat verzoeker naliet een concreet antwoord te geven.

Verzoekers benadrukken dat ze hun paspoorten via een tussenpersoon en tegen betaling verkregen; deze tussenpersoon zorgde er volgens hen voor dat *“de informatie van verzoekers niet zomaar werd vrijgegeven”* (zie het verzoekschrift, p. 23).

Dat de tussenpersoon de paspoorten heeft bekomen zonder verzoekers aanwezigheid en met geheimhouding van zijn gegevens is volgens verzoekers niet ongeloofwaardig.

Ze verklaren dat Tsjetsjenen die amnestie kregen enkel vervolgd worden door de Tsjetsjeense ordediensten; de Federale ordediensten zouden de bescherming van personen die amnestie kregen, overlaten aan de Tsjetsjeense autoriteiten waardoor verzoekers het onwaarschijnlijk achten dat de FSB zich zou mengen in zijn dossier. Verzoekers wijzen dienaangaande op de “tsjetsjenisering” van het conflict en Cedoca-rapporten van 16 juli 2009 en 20 juni 2011.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wanneer die vaststelt dat dat het gedrag van verzoekers niet te rijmen valt met de door hen verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van hun land van herkomst. Zo werd er aan de vrouw van verzoeker in maart 2010 en aan verzoeker op 14 mei 2010 een internationaal paspoort uitgereikt. Verzoeker verklaarde nochtans te vrezen voor zijn vrijheid en zijn leven, gezien Kadyrovtsi kort vóór en na zijn vrijlating uit de gevangenis eind februari 2010, naar hem thuis kwamen zoeken.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht verzoeker in de Russische Federatie opgespoord worden, dan kan er ook van uitgegaan worden dat de autoriteiten verzoekers niet zomaar een internationaal paspoort gaan afleveren waarmee hij vrij kan reizen. Bovendien is het niet aannemelijk dat, wanneer verzoeker inderdaad zou zijn vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten met de stilzwijgende goedkeuring van de federale Russische autoriteiten, deze geen controle zouden houden op het aanvragen van reispaspoorten.

Verzoekers argumentatie in verband met de “tsjetsjenisering” van het conflict kan derhalve –gelet op deze informatie- niet gevolgd worden.

Het feit dat verzoekers het internationaal paspoort niet in persoon aanvroegen en afhaalden, maar het via tussenpersonen en tegen betaling hebben verkregen, neemt niet weg dat deze paspoorten werden opgesteld met hun originele gegevens, wat niet te verzoenen valt met hun bewering vervolgd te worden door de autoriteiten.

De Raad ziet immers niet in hoe een internationaal paspoort met de gegevens van verzoeker zou zijn opgemaakt zonder dat de *“informatie van verzoekers niet zomaar werd vrijgegeven”* aan de bevoegde instanties.

Verzoekers verklaren de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster door het feit dat zij een poging deed om te verbergen dat zij in Polen had verbleven; ze stellen dat door een voorval van 20 juni 2010 te verzinnen, verzoekster hoopte te doen uitschijnen dat zij rechtstreeks via Oekraïne naar België was gekomen en probeerde zij zo de vingerafdrukken in vraag te doen stellen.

Ook de verklaring van verzoekster dat zij haar man voor het laatst zag op 15 juni 2010 was volgens het verzoekschrift ingegeven door de vrees voor een mogelijke terugkeer naar Polen.

Deze vrees blijkt volgens hen tevens uit het feit dat verzoeker de huid van zijn vingertoppen afvijlde om zo een vingerafdrukkenonderzoek onmogelijk te maken en ook uit het gebruik van een valse naam en een vervalste fotokopie van zijn paspoort.

Verzoekers staven de onmenselijke manier waarop Polen zijn asielzoekers behandeld door te verwijzen naar *“tallose mensenrechtenrapporten”* en naar rechtspraak van de Raad.

Ze voeren nog aan dat ze, zodra de Dublin-procedure in België was afgelopen, ze de volledige waarheid hebben verteld en dat ze er alles aan hebben gedaan om de fouten uit het verleden recht te zetten. Verzoekers laten nog gelden dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts bedoeld als voorbereiding van het verhoor op het Commissariaat-generaal zodat eventuele tegenstrijdigheden tussen deze vragenlijst en het verhoor op het Commissariaat-generaal, de asielzoeker niet mogen aangerekend worden.

De Raad aanvaardt deze uitleg niet; een asielzoeker moet steeds de waarheid vertellen, zowel wat betreft zijn identiteit als wat betreft zijn ganse asielrelaas en dit gedurende de hele asielprocedure, Indien in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging aanwezig is en daarom aan de Belgische asielinstanties internationale bescherming vraagt is er geen enkele reden om eerst aan te vangen met een gefingeerd verhaal en dit na verloop van tijd bij te stellen; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas concreet en waarheidsgetrouw aanbrengt ten einde ook in de loop van de procedure zijn geloofwaardigheid niet te zien verliezen; het voorleggen van een fotokopie van een vervalst identiteitsdocument en de huid van zijn vingertoppen manipuleren om vingerafdrukkencontrole te manipuleren wijst op een misdadig opzet De verwijzing naar een arrest van de Raad doet aan dit besluit geen afbreuk.

Verzoekers herhalen wat betreft een eventueel bewijs aangaande de detentie van verzoeker dat het niet eenvoudig is om dienaangaande stukken te bekomen aangezien verzoeker geen familieleden meer heeft in hun land van herkomst buiten zijn bejaarde zieke vader.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaarde het vonnis van zijn veroordeling, alsook zijn bewijs van vrijlating, te hebben vernield.

Verzoeker vermeldde tevens dat ook zijn advocaat een afschrift had van het vonnis, evenals een bewijs van het indienen van beroep, maar verklaarde dat het haast onmogelijk was om met deze advocaat contact op te nemen om deze documenten te bekomen gezien hij haar contactgegevens niet had en het ook onmogelijk was om deze via iemand anders te bekomen.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; er is volgens de Raad in hoofde van verzoeker, die hier in België in de asielprocedure trouwens bijgestaan wordt door een advocaat, geen enkele reden om zijn gebrek aan initiatief dienaangaande te verantwoorden.

Het gebrek aan bewijsstukken mag verzoeker zwaar worden aangerekend.

Het gebrek aan bewijskracht van de convocatie, de getuigenissen van verzoekers kennissen en het medisch attest werd reeds besproken.

Betreffende artikel 48/4, §2, b. en c. van de vreemdelingenwet, onderzoekt de bestreden beslissing volgens verzoekers *“de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie niet”*, is de bestreden beslissing *“identiek aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en zwijgt in alle talen over de jonge kinderen”*.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal het belang van het kind moet onderzoeken en ze verwijzen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en stellen dat het risico op ernstige schade des te groter is voor dergelijke kwetsbare categorie en verwijzen naar UNHCR.

Verzoekers halen tevens het *“Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* aan dat de staten oplegt het recht op leven te respecteren, alsook het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Dienaangaande besluiten verzoekers dat de situatie in Tsjetsjenië voor kinderen uitermate gevaarlijk en mensonwaardig is, dat er een gebrek is aan medische en sociale structuren als gevolg van de oorlog, dat veel kinderen er niet naar school gaan en dat de toegang tot medische zorg precair is.

Aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad alvast dat voormeld artikel geen directe werking heeft.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen concrete elementen aanvoeren waaruit blijkt dat hun kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beperken zich tot loutere beweringen en verwijzingen naar de algemene situatie, zonder deze evenwel concreet aannemelijk te maken in hun persoonlijke situatie. Dit volstaat dan ook niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan dit ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Het door verzoekers ingeroepen artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Aangaande de situatie in Tsjetsjenië, laat de Raad de informatie verzameld in het Cedoca-onderzoek - verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar - prevaleren boven de informatie die verzoekers neerleggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE